

Commentaria Ac Disputationes In Primam Partem Divi Thomae

Cvm Variis Indicibvs

De Deo Effectore, Creaturarvm Omnivm Tractatvs II. De Opere Sex
Diervm, Ac Tertivs De Anima

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1622

VIII. Quando fuerit Adam è paradiso eiectus, quantoq[ue] tempore in illo
permanserit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93575](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93575)

huius occasione iterum renouat, seu prædicat poenam mortis per peccatum contractam, dicens, *Quia pulvis es, & in puluerem reuerteris*. In qua causali locutione notari potest, indicasse Deum ex ipsa hominis natura, & ex materia, ex qua est formatus, quasi intrinseca necessitate consequi, ut homo in puluerem per mortem, & corruptionem reuertatur: nihilominus tamen simul declarat mortem subsecutam esse ex peccato, quia sine illo non fuisset, ac proinde esse poenam peccati, ut supra in capite 1.4. libri 3. latè declaratum est. Et ex hac pena consequens etiam fuit, ut homines extra Paradisum eiecerentur, de qua eiectione, & modo, quo facta est, dicendum superest, nonnulla vero attingimus in c. proxime allegato, & prius in capite sexto, qui est de Paradiso.

CAPVT VIII.

Quando fuerit Adam e Paradiso eiectus, quantoque tempore in illo permanferit.

Questionem hanc usque in hunc locum distuli, ut simul tempus, in quo primi homines peccarunt, & in quo puniti sunt, quantoque tempore Paradisum incoluerint, explicarem. Nam hæc tria valde inter se connexa sunt, ut est per se manifestum. Ante omnia vero supponendum est, Adamum fuisse in sexto die extra Paradisum creatum, & postea in Paradisum translatum. Ita dictum est supr. l. 3. c. 5. Et colligitur ex narratione Gen. c. 1. & 2. ibi tamen non explicatur hora creationis eius, unde certò sciri non potest. Dixerunt vero aliqui, fuisse creatum prima hora illius diei post Solis ortum in nostro horizonte, seu in Paradiso: quæ hora dici potest prima diei artificialis, quæ fuit septima inchoata, seu decurrens diei naturalis in tempore æquinoctij, in quo mundus creatus est. Sed licet hoc probabiliter dictum sit, non potest esse certum, quia in Scriptura non dicitur, nec alia via est reuelatum, neque sufficienti coniectura ostendi potest. Præsertim, quia eodem die sexto creauit Deus animalia bruta, priusquam hominem: unde fit verisimile, in prima illa hora ea creasse: nihilominus tamen, ut l. 3. c. 4. dixi, inter hominis creationem, cæterorumque animalium, non oportuit multum temporis intercedere: & ideo potuit creari Adam in prima hora, vel parū post illam, quia bruta prope Solis ortū fieri potuerunt, & homo ortū iā sole. Denique satis est, quod homo in principio illius diei creatus fuerit, siue in prima, siue in secunda hora, in hoc enim non est scrupulosè immorandum, neque ad id, de quo nunc agimus, est necessarium.

Similiter incertum est, quantum temporis inter creationem Adæ, eiusque translationem in Paradisum, intercesserit: quia hoc etiam non est reuelatum. Unde non desuerunt, qui dixerint, quadragesimam diem post creationem fuisse Adæ ingressum in Paradisum, ut refert Anast. Synait. l. 9. Hexaem. versus finem. Sed longe probabilius est, eodem die sexto translatum esse. Nam ostendimus in dict. ca. 4. Eam fuisse creatam in illo die: & in c. 5. probauimus creatam esse in Paradiso: ergo necessarium fuit, ut Adæ in illum iam translatus fuisset: cum Eua ex eius costa formata, & statim, ac producta est, ipsi Adæ præsentata, & matrimonio coniuncta fuerit. Unde tandem supponimus, omnia, quæ Gen. 2. circa plasmationem Adæ, & Eua, eorumque in Paradiso conuersationem, facta narrantur, in sexto die creationis mundi perfectæ fuisse. Ita n. ex contextu illius capitis manifestè colligitur. Difficultas igitur in præfenti superest, tentatio serpentis, & hominum lapsus in eodem die sexto contigerit.

Suares de opere sex dierum.

Multorum opinio fuit, satisque antiqua, affirmas Adamum in eodem die, in quo creatus est, peccasse. Ita docet Ir. l. 5. cont. hæres. c. 23. dicens: *Factum est vespere, & mane dies vnus. In hac ipsa die manducauerunt, in ipsa autem, & mortui sunt*. Et infra dicit, propterea Christum in eadem die, id est, feria sexta mortuū esse. Quam sententiam, & eius allegoricam rationem latè prosequitur Anast. Synait. Anagog. contemplationum in Hexaem. l. 7. in princ. Et, quod mirandum est, prius dicit: *Vespere sexti diei in horto, & Paradiso factus est Adam*, &c. & nihilominus postea subdit: *Hæc vespere sexta hora fecit Christus propter illum hominem qui in Paradiso euerfus fuerat in illa vespere*. In quibus verbis in primis, subsistere non potest, quod ait Adam factum esse in Paradiso. Nam contrarium docet Scriptura, & ipsemet dixerat in lib. 4. post medium. Deinde parum verisimile est, in eiusdem diei sexti vespere factum, & lapsum fuisse. Pro illa vero sententia, quod eodem die, quo factus est Adam, peccauerit, refertur in catena Lypomani in Genes. circa id, *De omni ligno Paradisi vescimur*. Diodor. Tarsen. citantur etiam Cyr. & Epiph. quorum loca non inueni. Denique Perer. libr. 6. in Gen. disp. de hærese, pro eadem refert Moysen Barcepham lib. de Paradiso. allegantem etiam pro illa Philor. in orat. de Arbore vitæ: & Iacobum quemdam in orat. de Passione Domini. At ego apud Moysen Barcepham solum inueni hanc opinionem cum alijs reflatam in 1. p. de Parad. c. 28. satis à medio: ipse verò subdit, *Sed nos hæc in se ius, Deo volente explicabimus lucidius*. In reliquis verò partibus eius operis nihil amplius inuenio. Atque hanc sententiam secutus est Abul. Gen. 3. q. 14.

Congruentia pro hac sententia sunt, in primis allegorica facta ab Irenæo, quod Adam in sexta feria creatus est, & in eadem, vel simili die, seu feria tertia mortuus, vel spiritualiter secundum animam, vel quoad corpus inchoatus (ut sic dicam) quia ex illo die cepit mori: sed non est sic mortuus in alia sexta feria: ergo in eadem prima, in qua conditus est. Maior solum suadetur, quia ob hanc causam voluit Christus in sexta feria mori. Minor autem probatur: tum quia non est verisimile, fuisse Adamum in Paradiso per dies octo, ut statim ostenditur: tum etiam, quia non haberemus fundamentum historicum, ut sic dicam ad asserendum in feria sexta peccasse. Unde formari potest secunda coniectura ex historia Gen. nam in c. 2. narrantur translationes Adæ in Paradisum, & nominum animalium impositio, & Eua formatio cum verbis, quæ Adamus ad vxorē locutus est. Et statim in c. 3. incipit Moyses tentationem serpentis enarrare. Ergo signū est, breuissimum tēpus interpositū, ac subinde eodē die post paucas horas dæmonē ad tentandā Eua accersisse. Fitque hoc verisimile, quia dæmon ardebat inuidia, & desiderio priuandi homines felicitate illius status: & ideo credibile est, quā primū potuit ad tentandū homines accessisse. Præsertim, quia timere potuit, ne homo per temporis moras, vel meditationem diuinarum rerum vel diuinis illustrationibus cautior factus, difficilius vinci posset.

Tertia ratio fit, quia homines ante lapsum de fructibus Paradisi nihil gustarunt, nec comederunt quicquam, ergo non fuerūt per integrum diem in Paradiso, neque in illo moram aliquam fecerunt. Quia non est verisimile per integrum diem, & noctem nihil comedisse. Antecedens colligi potest ex verbis illis serpentis, *Cur præcepit vobis Deus, ut non comederetis ex omni ligno Paradisi?* id est, ex nullo ligno, quod non fuisset ausus dæmon dicere, si ex aliquo fructus illos comedentes vidisset. Unde Moyses Barc. in d. c. 28. ex quodam Theodoro, & alijs refert, dæmonem non audiuisse præceptum à Deo impositum, quia non voce sensibili, sed in æterna reuelatione fuerat factum: & quia cetera animan-

Optimo affirmans Adamum ipso sexto die peccasse.

1. Congruentia pro hac sententia.

2. Congruentia.

3. Congruentia.

ria videbat pabulum ex terra sumere, Adamum a. & Euam, licet corpore constarent, nondum vefci, in suspicionem venisse, datam eis fuisse legē, qua certus aliquis modus vescendi illis esset præscriptus. Aug. etiam ser. 65. de temp. de Adam ait, *Quandū ieiunauit, in Paradiso fuit.* significans ante peccatum non comedisse. Accedit, quod si de aliqua arbore gustassent, maxime de arbore vitæ, quia eius virtutem non ignorabant. At de illa non gustasse constanter tradit Perer. l. 3. in Gen. disp. de arb. vit. q. 5. & lib. 4. circa illa verba, *In quacumq. die.* ergo.

6. Et hæc quidem sententia nihil continet vel in se impossibile, vel narrationi Moysis repugnans. Quia, vt ex dictis supra l. 3. c. 4. & 5. intelligitur, omnia illa, quæ de creatione primorum hominum in c. 1. & 2. Gen. narratur, potuerunt in sexto die ante meridianum tempus perfici, & sub meridi per duas, vel tres horas potuit tentatio serpentis, & lapsus hominis consummari, & sub vespere hora nona, paulo ante solis occasum, potuerunt fieri cætera, quæ vsque ad eiectionem hominum de paradiso Moyses narrat. Omnia n. colloquia quæ ibi describuntur, breuissimis morulis fieri potuerunt, & actus interni sufficientes ad consummandū peccatum, fere in momento fuit: Deus etiam summa velocitate perficere potuit opus suum, tam inquirendo de delicto ab hominibus commissio, & quasi de illo iudice interrogando, veritatemq. examinando, quam etiam sententiam proferendo ac denique illam exequendo in fine eiusdem sexti diei, homines vtiq. extra Paradisum eiciendo. Quod autem hoc totum, quod possibile indicamus, ita factum sit, valde incertum est, & per ea, quæ dicemus, fit saltem parum verisimile.

Vnde alij doctores tempus habitationis Adæ, & Eux intra Paradisum, vnus diei durationem excessisse opinantur, quauis in temporis determinatione nec inter se conueniant, nec aliquid certū definiri posse arbitrentur. Et in primis licet illa omnia, quæ de primis hominibus narratur Gen. 1. & 2. fuerint in sexto die facta. Nihilominus, quod cætera omnia, quæ in c. 3. adduntur, eodem die contigerint, nec in Scriptura habet fundamentum, nec illi est multum consentaneum. Nam, quod post narrationem earum rerum, quæ in formatione Eux contigerunt, statim fiat transitus ad tentationem serpentis describendam, nullum argumentū est, quod illa tēratio eodē die facta sit, quo Eua est formata. Quia nec Scriptura narrat omnia, quæ facta sunt: nec ex ordine narrationis colligi potest, eodem die fuisse facta cætera, quæ consequenter narratur. Aliunde vero Gen. 3. dicitur, Deum deambulasse in Paradiso. *Ad auram post meridiem*, quando Adamum interrogauit, *ubi es*, &c. Vnde probabiliter colligi potest, Adam peccasse ante meridiem, ac subinde non fuisse Euam tentatam in eodem 6. die, in quo fuit creata. Quia cōsideratis rebus, quæ in antemeridiano tempore illius diei sexti præcesserunt, vix sit credibile, potuisse statim Eua ante meridiem eiusdem diei solam, & à marito separatā in Paradiso ambulare vsq. ad locum, in quo erat arbor scientiæ boni, & mali, & ibi cū serpente miscere colloquium cōsentire, ac comedere de fructu arboris: & postea maritū querere, & illum inuitare, & ad peccandum trahere: ergo credibilis videtur, altero die ante meridiem illū casum accidisse.

2. Opinio i. pariter pri-
mos paren-
tes vltra di-
naturalem
in paradiso
fuisse, in-
terim tan-
quantum
fuerit in re-
pue.
Prior pars
suadetur 1.
ostenden-
do eos non pe-
casse in 6.
die quo sunt
creati.

Obiectio ex
Hieronymo
& Aug. con-
tra factum
discursum
excluditur.

Scio Hieron. in q. Hebr. in Gen. sic interpretari verba illa: *Ad auram post meridiem* id est, vt meridiano trans-
acto refrigerium auræ spirantis ostenderet. Vnde etiam Aug. l. 11. Gen. ad lit. c. 33. legit, *Ad vespeream.* Et libr. 1. Genes. ad litter. cap. 10. addit, id est, cum iam ab eis sol occideret. Vnde potuit in eodem postmeridiano tempore, ante vespeream, seu ante auram, dum ante adhuc meridiano calore lapsus hominum accideret. Sed non est, cur res tantas, & tam

grauas ad huiusmodi temporis angustias redigant. Præterea coniectura ex nimio affectu demoni ad eiciendum hominem sumpta, per se spectata, nihil suadet, nam licet ex parte demoni non defuerit soluntas, nihilominus non cōstat, occasionem exequendi illam voluntatem fuisse tam cito demoni oblatam. Vnde potest facile coniecturari contrarium retorqueri. Nam, quo demoni ardentius cupiebat hominem vincere, eo astutius opportunitatem expectabat, in qua posset cum certiori spe victoriæ hominem aggredi. Ergo non est verisimile subito post formationem Eux, nullis alijs circumstantijs obseruatis, illam aggressum fuisse. Vnde alij Patres considerant, obseruasse demonem priusquam in specie serpentis cum Eua loqueretur, q. inter cætera animantia, serpens frequentius inter primos homines veraretur, indeq. sumpsisse occasionem accedendi sub eius specie ad tentandum Eua. Ita insinuat Ioseph. l. 1. ant. c. 2. alias 3. dicens, *Cum per id tempus nullum esset inter animalia dissidium, & serpens familiariter cum Adamo, & vxore degeret, inuidebat eū, &c.* Expressius id tradit Dam. l. 2. de fid. c. 10. illam familiaritatem, & consuetudinem inter homines, & serpentem describens: eamq. aluit, ante peccatum Eux præcessisse: & inde accepisse demonem occasionem tendandi Euam per serpentem, in quo manifeste supponit, per aliquod tempus Euam in Paradiso habitasse, priusquam à demone tentaretur.

Tertia itē coniectura inde sumpta, quod primos parentes de cibis paradisi ante lapsum nō gustauit, rem incertam assumit, & fortasse falsam. Nam contrarium docet Aug. l. 11. Gen. ad lit. c. 31. dicens, primos parentes credidisse, fructum arboris scientiæ boni, & mali fuisse innoxium, quia tale pomū existimauit fuisse in illa arbore, cuius generis poma iam in alijs arborib. innoxia senserat. nō qdē solo visu, tūq. per solum hunc sensum non percipitur, an fructus noxijs, vel innoxius sit: tum etiā, quia p. visu æquē fructus omnium arborum cognoscitur, nec magis vnum, q. alium innoxium esse iudicabant. Senferant ergo ex sententia Aug. alios fructus esse innoxios ex illis edēdo: & nihil mali, sed pot. boni ab illis percipiendo. Vnde in alio loco non dicit Augustin. Adam abstinuisse ab alijs cibis, quando in Paradiso fuit, sed ieiunasse, seruans mandatum, abstinendo vtiq. a cibo vetito, nā hoc ad præceptum ieiunij pertinet. Nec etiam coniectura sumpta ex verbis serpentis quicquam iuuat: quia non dicit serpens, *Cur præcepit vobis Deus, vt de nullo ligno Paradisi comederetis?* hoc n. tam apertum erat mendacium, vt non sit verisimile ausum fuisse demonem malitiam suam tam aperte prodere. Dixit ergo, *Cur præcepit vobis Deus, vt non comederetis de omni ligno Paradisi?* Quæ propositio iuxta dialecticorum regulas particularis est, non vniuersalis: vnde potius est illa iudicium sumi potest, solitos fuisse primos homines edere de alijs arboribus, & a ligno scientiæ abstinuisse: & inde sumpsisse demonem occasionē interrogandi, cur non de omnib. comederent. Et hoc confirmant verba Eux respondentis, *De omni ligno Paradisi vobis ieiunasse, &c.* Quod non solum propter ius, sed etiam propter vsū, quē habebant, dixisse videtur. Et verbum, *vsimur ex omni ligno*, non vnum actum, sed consuetudinem significat: ergo per plures dies ibi extitisse, & comedisse, verisimilius est. An vero de ligno vitæ comederint, magis incertum est, quia non est de illo eadem ratio, eo quod non videtur fuisse in commune, & ordinarium alimentum destinatum: sed pro certis temporibus opportunis, quanquam licet id affirmetur, nullum inde absurdum colligi possit, quia licet fœnel, aut iterum de illo fructu comederent, non statim immortales fierent, vt supra dictū est. Accedit tandē alia coniectura: quia conueniens fuit

SVARE
de Angelis,
re 6. dicitur,
anima.

AD V.

fuit primos homines ante peccati expertos fuisse amoenitatem, & delicias Paradisi, quod in breui parte vnius diei facere non poterant: ergo verifimile est, non permiffisse Deum, eos tentari, & cadere, antequam dictum experimentum capere, quo magis postea de tanto bono amiffio dolere poffet. Erat a. duplex illius loci amenitas: vna fpiritalis alia vero corporalis. De priori ait Aug. lib. 14. de Ciuit. c. 10. *Amor erat imperturbatus in Deum: atq. inter fe coniugum fida. & fincera focietate viuendum, & ex hoc amore grande gaudium, &c.* Quæ verba diuturnitatem aliquam durationis in illo felici ftatu indicant. Quod latius profequitur c. 26. dicens: *Vivebat fine eggeftate fruens Deo.* Et clarius l. 20. c. 26. commemorando tempus, in quo primi homines in Paradiso fuerant, adiungit, *Tunc puri, atq. integri, absque labe peccati, seipfos Deo mundiffimas hostias offerebant.* Et infra de illo tempore, quo vixerunt homines in Paradiso, exponit verba Ifaia 65. *Secundum dies ligni vite, erunt dies populi mei,* indicans fuisse tempus plurimum dierum. Vnde Gregor. lib. 4. dialog. cap. 1. dixit, *In Paradiso affueuerat homo verbis Dei perfici, beatitudo Angelorum fpiritus, cordis munditia, & celsitudinis visioni interesse.* De posteriori vero viu Paradisi ad corporis voluptatem, & commoditatem pertinente, etiam idem fit verifimile: tum quia fequitur ex priori, non enim poterat aliquo tempore in delictis fpiritalibus verfari, quin corpore etiam aleretur, & optima illius loci temperie recrearetur, & ad exercenda fpiritalia difponeretur, ac iuuaretur. Tum etiam, vt in ipfo fenfibili experimento Paradisi, ac felicitatis eius vel diligentius illum fibi cuftodiret, vel fi negligenter illum amitteret, postea vehementius de tanto bono perditio doleret.

His ergo, & fimilibus coniecturis fit probabilis prior pars propofita, nimirum non eodem die peccaffe Euam, quo formata, feu producta est: nec Adam in eodem die peccaffe, in quo vel creatus, vel in Paradifum translatus est. Vnde confequenter fequitur, non fuisse primos homines de Paradiso eiectos in eodem die, in quo eum incolere ceperunt. Ratio est, quia Adam, & Eva in eodem die, in quo peccarunt, de Paradiso eiecti funt: ergo nec non peccarunt eodem die, quo fuerunt in Paradifum introducti, fed post aliquod tempus, ita nec fuerunt in eodem die inde eiecti, in quo illuc intrauerant. Confequentia euidens: & antecedens valde probabiliter colligitur ex contextu Gen. 3. Nam post narrationem lapfus vtriusque parentis, additur: *Et aperti funt oculi amborum, & fecerunt sibi perizonia, & cum audiffent vocem Domini Dei ambulantes in Paradiso ad auram post meridiem, &c.* Ex qua verborum ferie videtur colligi, omnia illa eodem die contigiffe: tum quia ipse contextus, & modus loquendi hoc indicant: tum etiam quia funt illa omnia moraliter valde coniuncta, & facile poterant, quasi continuè fieri. Tum præterea, quia vox illa, *post meridiem*, tacite refertur ad eundem diem, in quo Adam, & Eva peccauerant, & videre suam nuditatem, & erubescere, illamque operire ceperant. Tum etiam, quia hæc celeritas diuine admonitionis, & castigationis opus fuit magnæ misericordiae, & iustitiæ, ac prouidentiae. Misericordiae, vt illi homines à Deo ipfo moniti, ac correcti citius ad gratiam redirent. Iustitiæ, quia Deus comminatus fuerat eis, quod in quacumq. die comederent, essent morituri, id est, mortales efficiendi: ac proinde indigni, ac incapaces illius loci: ideoque ratio iustitiæ postulat, vt ab estu ligni vite statim elongarentur. Fuit etiam opus conuenientis prouidentiae, ne fortè, si in Paradiso post peccatum pernoctarent, ibi coirent cum voluptate, & fortasse cum noua culpa saltem veniali, quod in loco illo non decebat.

Suare: de opere sex dierum.

Vnde tandem concluditur, primos parentes, non tantum per sex, vel septem horas, vt aliqui dixerunt: vel nouem, aut decem, vt alij voluerunt, Referturque in addit. ad Petr. Com. in hist. sui cap. 24. in Gen. de quo plures opiniones refert Abulen. Gen. 13. q. 108. & fequent. fed plufquam per vnum naturalem diem in Paradiso habitasse. Probatur prius de Adam, quia creatus creditur in initio sexti diei circa ortum Solis, & paulo post translatus in Paradifum, vt fupra ostensum est: & illo die non peccauit, vt diximus, nec in fequenti est eiectus de Paradiso, nisi propè Solis occafum, vt etiam vidimus. Ergo licet demus, peccaffe, & eiectum fuisse altero die post creationem, necessario dicendum est, fuisse in Paradiso, saltem per diem naturalem cum dimidio, vel circiter. Et hæc ratio cum proportionem de Eva procedit, excepta illa mora, quæ inter Adam translationem, & Eux productionem interposita est, nam tanto tempore fuit diutius in Paradiso Adam, quam Eva. Sed, vt fupra dixi breuis fuit illa mora: & fic etiam concluditur, Euam plufquam per diem naturalem in Paradiso fuisse. Et in his concordant Abulen. in c. 13. Gen. q. 107. & 108. & Perer. l. 6. in Gen. disp. de hac re q. 2.

An vero inhabitatio illa Paradisi per plures integros dies durauerit, incertum est, prout in altera parte nostre resolutionis propofui. Quia non possumus cum fundamento affirmare, an secundo, vel tertio, aut quarto die à creationis fua die primi homines peccauerint. Perer. vero eadem quæst. post quintam propositionem diuinat (vt ipse ait) primos homines peccaffe prima feria sexta fequentis post illam, in qua creati funt, id est, post octo dies, quos ferè totos in Paradiso feliciter vixerunt: & ducitur duplici coniectura. Vna est, quia verifimile est, Christum fuisse incarnatum, & mortuum in illo die, in quo Adam peccauit, & eiectus est à Paradiso. Altera est, quia hoc modo faliatur sententia Patrum dicentium Adamum peccaffe eodem die, quo fuit conditus: intelligi enim potest, de eodem non numero, fed quasi specie, seu simili in ordine feriarum hebdomadæ. Sed neutra coniectura fualet. Quia fatiſ est, quod Christus eodem die conceptus, & mortuus fuerit, propter recreandum hominem, quo die ipse fuit conditus. Et si quiſunt Patres, dicentes Adam peccaffe eodem die, in quo creatus est, de eodem numero aperte loquuntur, vt patet ex verbis Irenæi fupra citatis, & ex alijs. Aliunde vero obſtat illi exiftimationi, quo Patres frequenter docent, Adam, & Euam in Paradiso virgines permanſiſſe: & ſpecialiter tradit Hieronymus epil. 22. de Cuſtod. virg. ad Euſtoch. & libr. 1. contra Iouinian. & Auguſt. d. ferm. 65. de temp. & in quaſtionib. ex veter. Teſt. illi attributis. q. 8. & libr. 9. Gen. ad lit. cap. 4. vbi rationem reddit; *Quia mox creata muliere, priuſquam coirent facta eſt illa tranſgreſſio, cuius merito de loco volu- pratu exierunt.* Quæ ratio non congruit, ſi octo dies integros in Paradiso innocentes extiterunt. Quod ſi dicatur, ideo non conueniſſe, quia expectabant diuinam monitionem, vt ibidem obijcit Auguſtinus. Reſpondemus in primis cum eodem Auguſt. lib. 11. c. 4. id ſine ratione fictum eſſe. Nam illud tunc legitimum eſſet, cum primum fieri potuiſſet. Eſt ergo verifimile quod Abulen. ſupra, coniectat, peccaffe primos parentes altera die, poſt creationem, & eodem die fuiſſe eiectos. Neque obſtat, quod illa quantitate fuerit dies ſabbati, quia Deus in eo requieuit ab opere creationis, non gubernationis: & ideo merito potuit in eo iuſtum iudicium cum miſericordia coniungere exercere.

)(

X 2

CAPVT

12
Concluditur
tandem pri-
or pars 2.
opinionis in
num. 7.

13
Suadetur
etiā 2. pars
prædictæ opi-
nionis de in-
certitudine
temporis.
Verius ſu-
ſpicatur ſu-
ſſe natiuita-
tis dies
8.
Eius duplex
coniectura

Vtraque vi-
detur.

Adam &
Eua ſemper
intra para-
diſum vir-
ginæ.

Verifimile
confirmatio
Abulenſis de
dictis tempo-
ribus.